

Publicerad 2021-07-01 21:51 av Uråldrig

Svarta fåglar

Det är nästan så att jag, på riktigt, känner vindraget.

Från det imaginära fallet.

Suget i magen och känslan av tyngdkraften.

När den drar mig ner, ner och mer ner i ett svart hål.

Insikten om att det fina aldrig kommer att komma tillbaka. Likaså.

Lättnaden över att det vidrigt fruktansvärda också är passé.

Och kvar är jag.

I ett till synes intetvarande.

Så stum och grå i kontrast till det färgrika som besudlat och förstört,

berikat och berört.

Och kvar finns?

Ingenting.

SEGLANDES I INGENMANSLAND.

Ingen motor.

Ingen vind.

Ingen riktning.

Ihåliga segel.

Och inte heller finns det någon plats.

Det finns ingen plats att ankra.

Men det spelar ingen roll.

För inte har jag något ankare heller.

Låter mig drunkna i självömkan.

På ett högst medvetet sätt.

Kvällar och nätter när jag låter det som kliar i mig få löpa lina ut.

Tur att man är pacifist.

Och någorlunda sansad i det skeva.

Jag skrev till en spådam förresten.

I panik.

Så långt har det gått.

Hon sa att jobbet skulle flyta på.

Mest förändringar i kärlekslivet..

Tillåt mig att skratta.

Låter så osannolikt när jag sitter i min ensamhet

Stirrar och djupdyker i nostalgin. Igen.

Black birds fly...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Uråldrig med Poeter.se id #131184 innehar upphovsrätten